

BILLIES EERSTE KOERS

ANN JORIS - PHAEDRA DERHORE

BILLIES EERSTE KOERS

Van 11 tot en met 15 september 2024 strijken de Europese kampioenschappen wielrennen neer in dé fietsprovincie van Vlaanderen. Het startschot wordt gegeven nabij de gloednieuwe Vélodroom in Heusden-Zolder en de finish ligt in de provinciehoofdstad Hasselt. Zo doorklieft de koers het hart van Limburg. *Billies eerste koers* is een verhaal voor kinderen over gelijkheid tussen jongens en meisjes in de koers, doorzettingsvermogen en veiligheid. Kinderen krijgen een spannende en toegankelijke introductie in de wereld van het wielrennen. Misschien inspireert het hen wel om in de voetsporen — of beter: klikpedalen — van hun sportieve helden Bob en Billie te treden?

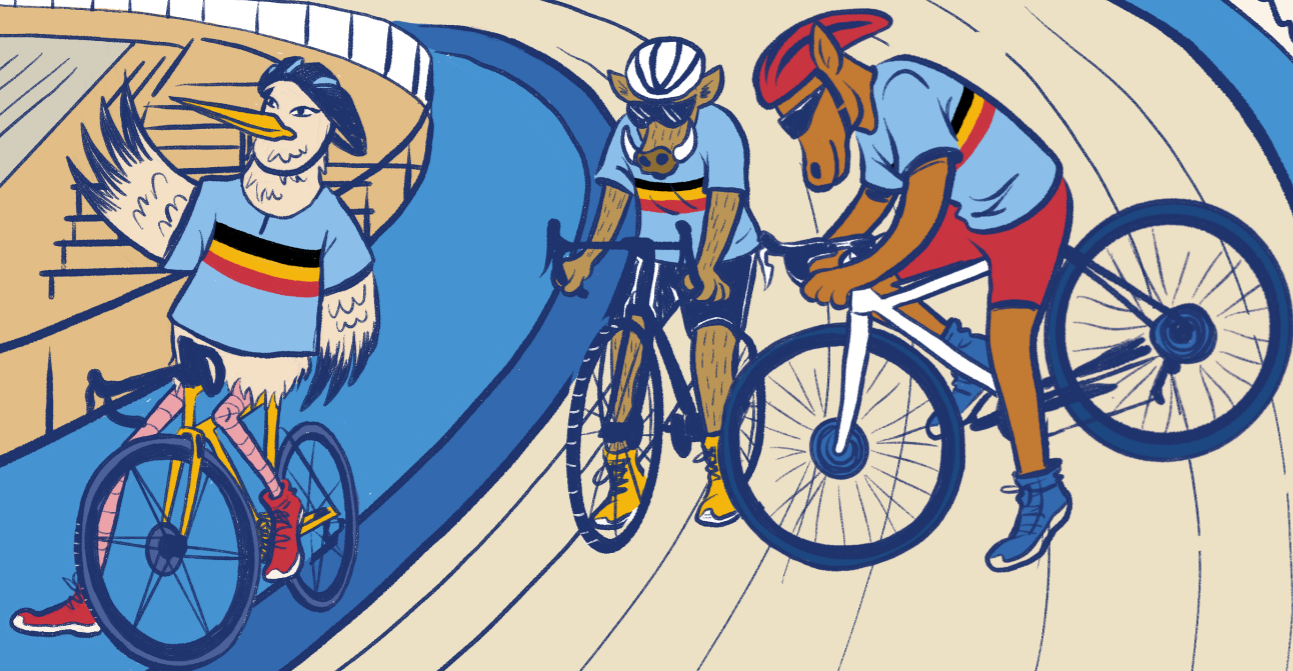
Billie en Bob zijn twee hertjes. Ze wonen diep in het bos. Bob is de oudere broer van Billie. Hij is een beloftevol wielrenner, en won al verschillende prijzen. Iedereen is trots op hem, de sportieve ster van de familie. Maar ook Billie heeft haar hart verloren aan de koers. Ze stak al haar spaarcenten in een koersfiets en traint op elk vrij moment. Haar grote droom? Ooit op het podium staan, net zoals haar grote broer. En zoals haar idool **Lotte Kobekkie** natuurlijk, de snelste vrouw van het moment.

Papa vindt het maar niks dat zijn dochter zo van wielrennen houdt. Waarom gaat Billie niet gewoon hertlopen? Of turnen? Ballet misschien? Maar Billie is vastberaden. Ze fietst en fietst. Ze wordt steeds sneller en haar benen zijn een pak sterker geworden de afgelopen maanden. Een tijdje geleden versloeg ze Bob zelfs bij het beklimmen van de **mijnterril in Heusden-Zolder**. Dat vond hij niet zo leuk. Al moet hij toegeven dat hij onder de indruk was van zijn zusje. Maar dat meisjes even goed koersen als jongens? Onmogelijk!

Op een dag stormt Bob het huis binnen. Mama verslikt zich bijna in haar kopje braambessenthee. “Papa, mama, de **Europese kampioenschappen wielrennen** komen naar hier!” Het nieuws verspreidt zich door het bos als een lopend vuurtje. Billie zet haar muziek stil en luistert stiekem mee, haar koptelefoon nog op de oren. Als ze merkt waarom haar broer zo druk doet, smeekt ze om ook mee te mogen koersen. “Toe papa, het is mijn droom! Bob mag het toch ook?” Haar vader twijfelt. Maar omdat ze zo aandringt, stemt hij toe. Die gekke kuren waaien wel over. Als Billie merkt hoe zwaar zo’n koers is, kruipt ze vast nooit meer op het zadel!

LI MBURG

Op de dag van de koers is het erg druk rond de grote **Velodroom** in Heusden-Zolder. Het startschot wordt straks pas gegeven, maar er staan al heel wat renners en rensters zenuwachtig rond te schuifelen. Her en der lopen **trainers, sponsors** en andere koersmensen druk te gebaren. Een aantal van hen telefoneert, anderen dragen drinkflessen en bananen. Het **parcours** is afgespannen met hekken en linten, en aan de **start** prijkt een gigantische, kleurrijke boog met *Limburg 24*. Zo heet het Europese Kampioenschap waar alleen de allerbeste wielrenners van **Europa** aan deelnemen. En waar dus ook Billie en Bob het beste van zichzelf mogen laten zien.

Bob slentert rustig naar zijn vrienden van Team Bostana. Straks rijden ze mee met de **wegrit**. Maar Billie wil eerst op verkenning. De **tijdrijders** maken zich al klaar voor hun wedstrijd. Billie kijkt naar hun **helmen**. Ze hebben een speciale vorm. Hierdoor kunnen de renners zelfs bij **tegenwind** supersnel fietsen. Plots ziet ze haar idool. Lotte Kobekkie staat een beetje verder te praten met een andere renster. Billie zwaait, en tot haar blijdschap zwaait Lotte vrolijk terug. En is dat daar Remco Everzwijn? En Wout van Paard? Billie voelt zich alsof ze de koers al heeft gewonnen, terwijl ze nog moet beginnen!

Billie wandelt terug naar haar fiets. Ze kijkt voor de vijfde keer of ze écht wel alles bij heeft voor de start. Helm? *Check!* Handschoenen? *Dubbelcheck!* Zonnebril? *Driedubbel check!* Waar hangt Bob eigenlijk uit? Ze ziet hem bij hun ouders staan. Opgewonden dartelt Billie naar hen toe.

“Bob, maak ons trots jongen”, zegt papa. “Al weten we dat je de beste bent.”

“Euh, ik sta hier ook hè papa”, lacht Billie. “Ja meisje, ik weet het. Maar Bob gaat mee met de échte renners. Hij maakt een serieuze kans om te winnen. Doe jij ook maar je best. Deelnemen is belangrijker dan winnen.” Die opmerking steekt door Billies hart.

Bob ziet de beteuterde blik van zijn zus, maar zwijgt.

“Dames en heren, de renners van de wegrit worden verzocht om zich klaar te maken voor de start!”, schalt een stem even later door de luidsprekers. Billie heeft vlinders in haar buik. Blijven ademen! Ze is in gedachten verzonken. Als ze haar **drinkbus** met bessensap in haar bekerhouder klikt, hoort ze plots een gil. “Oh neeeeeee!”

Ze kijkt op om te zien waar de luide kreet vandaan komt. Het is Bob. “Mijn fiets! Mijn fiets! Hij is weg!”, schreeuwt hij. Een aantal renners komen kijken wat er aan de hand is.

Bob staat met de handen in het haar. “Heeft iemand een knalrode fiets gezien? Hij stond hier net nog! En nu is hij weg! Oh nee, hoe moet ik nu koersen, dat kan toch niet!”

Arme Bob, denkt Billie. Wat nu? Ver kan die fiets toch niet zijn? Ze springt snel op haar eigen **stalen ros** en besluit om op onderzoek te gaan. Misschien staat hij wel ergens op de parking? Of ginds, in dat stukje bos? Wie weet is hij wel echt gestolen! Billie hoort in de verte de stem door de luidsprekers schallen: “Dames en heren, de renners zijn er bijna klaar voor, het startschot wordt binnen een half uur gegeven. Nog een half uur en we zijn vertrokken!” Er gaat een rilling door Billie heen. De koers gaat starten, maar dan is het maar zo. Ze moet en zal die fiets vinden. Als ze niet zonder Bob kan rijden, rijdt ze maar helemaal niet!

“Verdorie toch”, klaagt Billie, wanneer ze het stukje bos nadert, maar niks met een rode kleur ziet. “Hé daar!”, klinkt het plots. Billie kijkt rond. Waar komt die stem vandaan? “Hierzo!” Billie kijkt rond en ziet een gezin spitsmuizen. Ze hebben een frigobox mee, en dragen allemaal een **koerspetje**. “Wij zijn speciaal van Bocholt naar hier gekomen om een hele dag de koers te volgen!”, zegt de grootste muis, vermoedelijk de vader. De verlegen kleintjes hebben zich verstopt. Billie ziet hun fonkelende kraaloojes. “Maar rij jij niet mee?”, vraagt de muis verbaasd. “Waarom sta je niet aan de start? Iedereen is naar daar gereden. Ze gaan bijna vertrekken hoor!”

Billie vertelt wat er aan de hand is. “Wacht eens even”, zegt de muis. “Een felrode koersfiets? Zo eentje met speciale pedalen zoals de jouwe?” “Ja, inderdaad”, zegt Billie. “Hebben jullie die gezien?” “Misschien!”, roept de muis uit. “Ik kan verkeerd zijn, maar volgens mij ging er net iemand de **Velodroom** binnen met een rode fiets. Ik zou daar eens gaan kijken.”

Billie bedankt de muizen en wenst hun een fijne koers toe. Als ze even later het hypermoderne gebouw weer binnenstapt, valt haar mond nog eens open van verbazing. Wat een gigantische houten piste! Wat staan die wanden schuin! Hoe kun je daarop fietsen? Maar veel tijd om verbaasd te zijn, is er niet. Want plots zoeft er een koe voorbij ... op de rode fiets van Bob!

“Hé, halloooooo!”, roept Billie. De koe hoort haar niet en schiet als een speer over de piste. Billie gaat in het midden staan om de aandacht te trekken. De koe vertraagt. Een beetje boos snauwt ze: “Wat is er? Zie je niet dat ik een toptijd aan het neerzetten ben?” Billie wijst naar de fiets en vraagt: “Wat doe je met de rode fiets van mijn broer?” “Fiets van je broer?”, loeit de koe. “Da’s mijn fiets. Groen als een frisse weide vol sappig gras.” “Maar deze fiets is knalrood!”, zegt Billie. “Oh nee, niet weer!”, jammert de koe. “Sorry hoor, af en toe vergis ik me. Ik denk dat ik een beetje kleurenblind ben. Maar nu je het zegt... ik vond dat zadel precies al zo smalletjes voor mijn achterste. Hier, neem de fiets maar gauw mee!”

Billie rept zich naar de start. Maar het is te laat. De renners zijn vertrokken. Haar broer zit bedroefd naast de kleurrijke boog. Als hij opkijkt, herkent hij meteen zijn fiets. “Laat maar Billie, het is te laat”, zucht hij. “Kop op, Bob!”, roept Billie. “Ik voel dat het nog kan lukken. Als we niet proberen, wordt het zeker niks. We hebben misschien nog een kans, maar dan moeten we nu vertrekken!” Bob ziet de vastberadenheid in de blik van zijn kleine zus. “Billie, je bent een kei”, zegt hij. Snel springt hij op zijn fiets en samen **sprinten** ze alsof hun leven ervan afhangt.

Bob en Billie trappen uit alle macht. En ja hoor, lang duurt het niet voor ze de **volgwagen** van de koers zien. “Daar zijn ze!”, roept Bob. Ze slagen erin om aan te sluiten bij de rest. “Waar waren jullie eigenlijk?”, vraagt een andere renner uit hun team. “Dat vertellen we nog wel eens”, antwoordt Billie, terwijl ze haar broer een vette knipoog geeft. Het **peloton** rijdt langs weelderige struiken, stoffige paden en uitgestrekte vijvers. De kikkers moedigen de renners kwakend aan vanop hun leliebladeren. Billie is zielsgelukkig dat ze eindelijk het gevoel van de koers kan ervaren, samen met haar broer. Moe? Nog lang niet. Het gevoel van de wind op haar snoet mag eeuwig duren!

Plots gaat het snel. Nog voor ze weten wat er gebeurt, zien ze in de verte een kluwen van fietsen, benen en armen opdoemen. Een valpartij! “Pas op Billie!”, roept Bob. “Rechts aanhouden, volg me!” Billie houdt haar broer geconcentreerd in de gaten en volgt hem op de voet. Ze vertraagt en slaagt er nipt in om de wirwar van renners op de grond te ontwijken. “Alles ok?”, roept ze. “Ja, niks ergs”, kreunt een vos. “Ik denk dat mijn staart tussen mijn spaken is gesukkeld. Gelukkig droeg ik een **helm**. Anders was het veel erger geweest, want ik ben knal op mijn kop geland!”

Wanneer het hele **peloton** weer op de been is, gaat de spannende race verder. “Weet je wat we straks gaan doen, Billie?”, vraagt Bob. “**Fietsen door het water!**” Billie rolt met haar ogen. “Uh-uh. Het zal wel. En ik ben een waterhoen zeker?” “Geloof je me niet? Wacht maar. Ik wed voor een energiereep dat het waar is.” “Deal!”, roept Billie. Maar tot haar grote verbazing heeft haar broer gelijk. Het fietspad loopt letterlijk door het water. “Komaan renners, ga ervoor! Jullie kunnen het!”, snateren de eenden en sierlijke zwanen vanop ooghoogte. Ze spetteren frisse waterdruppels op de renners om hen te verfrissen. Heerlijk!

Na heel wat kilometers slaat de vermoeidheid stilaan toe. “Auw”, jammert een konijn. “Mijn staartje doet pijn.” “En ik heb zere kuiten”, bromt een egel. Slecht nieuws, want er wacht nog een uitdaging: **Manshoven**, een oplopende kasseistrook. Billie heeft moeite om het peloton te volgen. “Ooooh, mijn benen”, puft ze. “Komaan Billie, ik weet dat je het kunt”, moedigt Bob haar aan. “Denk aan onze race op de heuvels!” Zijn woorden geven Billie kracht, en samen overwinnen ze de ‘**kuitenbijter**’. Hopelijk wacht hen straks een beenmassage, want het zal nodig zijn!

Het **peloton** nadert het centrum van Hasselt. Overal staan juichende supporters. Nu is het een kwestie van **demarreren**. Nog één keer alles geven. Maar dan gaat het mis. Terwijl Billie over de weg suist, ziet ze in de verte enkele toeschouwers de straat oversteken. Da's geen goed idee!

Ze raken nipt aan de overkant, maar plots strompelt er een klein konijntje het parcours op. Vanaf dan lijkt alles in slow motion te gebeuren. "Ooooooh neeeeeeeee!" Billie steekt iedereen voorbij om als eerste bij het kleintje te zijn. Ze buigt opzij, grijpt het konijntje en zet het in haar nek. "Hou je goed vast!", zegt ze tegen het kleintje, dat meteen met een trillend lipje in huilen uitbarst.

Het publiek houdt de adem in. Wat was dat? "Niet huilen, lief kleintje", zegt Billie. "Denk maar dat je op een achtbaan zit!" Het konijntje slaat zijn armpjes stevig rond de nek van Billie. Voor ze het beseft, zoeven ze over de finish. "Dames en heren, het is niet te geloven! We hebben een winnaar bij de dames: Billie! Ze is onze nieuwe kampioene, ondanks een grote achterstand..."

Het wordt zwart voor Billies ogen. Huh, gewonnen? Ze weet even niet wat er gebeurt, tot een konijnenmoeder haar tegemoet loopt. "Stijntje, wat deed je nu?! Oh, duizendmaal dank! Je hebt mijn kindje gered!", zegt ze terwijl dikke tranen over haar wangen rollen.

“Billie, Billie! Je hebt gewonnen!” De stem van Bob klinkt van achter de muur van microfoons en camera’s die op Billies snoet gericht staan. De journalisten gaan opzij, en Bob komt erbij. “Twee kampioenen, broer en zus, hoe voelt dat?”, vraagt een das terwijl hij een microfoon als een reuzelolly onder de neus van Billie duwt. “Ik...eh...weet...Het voelt fantastisch!”, roept ze uit. Ik kan niet geloven dat ik de snelste was. En het **podium** delen met mijn grote broer maakt het nog honderd keer beter!” Bob slaat zijn arm rond Billie en geeft haar een dikke zoen op de wang. “Ik ben ongelooflijk trots op je, Billie”, zegt hij zachtjes in haar oor. De mensen juichen en applaudisseren. “BIL-LIE! BO-OB!”, klinkt het in koor.

Stilaan kan Billie weer helder nadenken. Ze staat op het podium met Bob en met Maxime, de Franse bulldog die de derde plaats wegkaapte. Onder groot applaus krijgt ze een gigantisch boeket bloemen en een Europese kampioentruif. Plots stapt er een eekhoorn het podium op. “Billie, als burgemeester van Hasselt ben ik bijzonder dankbaar voor wat jij vandaag gepresteerd hebt. Je hebt niet alleen op sportief vlak bewezen dat je een kampioene bent, je hebt ook je dappere hart getoond. Daarom nodig ik je uit op ons mooie stadhuis, **'t Scheep**, voor een extra prijs: een medaille voor Moed en Durf!”

De ouders van Bob en Billie zijn apetrots. Mama pinkt zelfs een traantje weg. Papa zegt tegen Billie: "Lieve dochter, sorry voor alles. Het is niet dat ik niet in je geloofde, ik ..."

"Het is oké papa", zegt Billie. "Maar beloof me dat je nooit meer aan me twijfelt als ik iets wil doen." "Belooft, vanuit het diepste van mijn hart!", zegt papa, terwijl hij Billie een stevige knuffel geeft. "Want weet je," zegt Billie fijntjes, "misschien wil ik wel racepiloot worden. Of stuntvrouw! Of brandweervrouw, al lijkt vliegen met een straaljager me ook leuk."

Want alles is mogelijk. Als je er zelf maar in gelooft!

Dit boek is een uitgave van:

EK Limburg 2024 vzw
Harenseseenweg 228, 1800 Vilvoorde
www.limburg2024.be

Samenstelling:

SirFish
Raamstraat 13 2.02, 3500 Hasselt
+32 11 74 78 68 - www.sirfish.be

Auteur: (c) Ann Joris - www.annjoris.be

Illustraties: (c) Phaedra Derhore - www.phaedraderhore.be

Wat een drukte in Limburg!
Overal waar je kijkt, zie je mensen aan het werk.
Er worden linten gespannen,
en een groot podium gebouwd.
Wat staat er toch te gebeuren?
Dat moet wel iets heel bijzonders zijn...

